

217. Nu Skoven atter pranger.

(Sommervise.)

Allegretto.

N. P. Hillebrandt.

1. Nu Sko - ven at - ter pran - ger i grøn - ne Som - mer - dragt, og

Luf - tens flin - ke San - ger paa Gre - nen hol - der Vagt; den

slog en sag - te Tril - le, den var saa sjæ - le - glad; thi

bag - ved Lø - vet, stil - le dens kjæ - re Ma - ge sad.

2. Paa Mos og Løv, det bløde,
 For hen, ret som en Vind,
 En Hjort til Stævnemøde
 Med Skovens lette Hind;
 Og dejlig guldbevinged,
 I Solens Glans, saa tyst,
 De Sommerfugle svinged, —
 Ja der var Liv og Lyst.

3. Kom didhen, lad os ile
 Afsted fra snævre By!
 Det er saa sødt at hvile
 En Stund i Skovens Ly.
 I Skoven findes Glæde,
 Der er et Paradis,
 Og der vi ville kvæde
 En Sang til Skovens Pris.

n-p-h.